

The Breakfast Club ligt tegenwoordig zwaar op de maag

Afb. 1: Typisch Amerikaanse schooltafels en -stoelen. Bron: Mche Lee via Unsplash, <https://bit.ly/3Mv8luu>.

Anne Habes

De iconische *coming-of-age* film van de jaren tachtig, *The Breakfast Club*, kan in het huidige tijdperk van antihokjesdenken zowel als relevant en als schadelijk gezien worden. *The Breakfast Club* is een film van John Hughes waarin vijf compleet verschillende tieners hun zaterdag op school moeten doorbrengen omdat ze detentie hebben. Elk van deze tieners vertegenwoordigt een duidelijk stereotype dat ook vandaag nog relevant is. Ze krijgen de opdracht van de adjunct-directeur om een essay te schrijven over de vraag: 'Who you think you are?', wat direct de kern van de film aankaart. De vijf tieners brengen gezamenlijk negen lange uren door en in deze tijd wordt duidelijk dat de stereotypen die zij vertegenwoordigen ondanks hun verschillen ook overeenkomsten hebben en dat de personages meer diepgang hebben dan verwacht. Ondanks deze openbaring kiest de film wel voor een uitgangspunt dat stereotypen omarmt en aandikt, wat begrijpelijk is gezien het plot, maar ook een enigszins dramatisch en onrealistisch beeld schetst.

The Breakfast Club introduceert dus vijf tieners die een stereotype vertegenwoordigen. Zoals de voice-over zegt: "You see us as you want to see us, in the simplest terms, the most convenient definitions. You see us as a brain, an athlete, a basket case, a princess and a criminal." Deze stereotypen worden vertolkt op een weinig originele manier en de personages hebben nauwelijks verrassende eigenschappen. Dit is teleurstellend aangezien de film het idee verkoopt dat de personages meer zijn dan de adjunct-directeur van hen verwacht. De hokjes waarin hij hen plaatst (te kortzichtig, volgens de film) worden eigenlijk alleen maar bevestigd. Dit is een gemiste kans om de stereotypen af te breken en laat het lijken alsof het eigenlijk onmogelijk is om niet tot een van de hokjes te behoren.

The Breakfast Club heeft zichzelf dankzij zijn vermakelijke karakter in het rijtje *eighties* klassiekers weten te worstelen en nu hij zich daar eenmaal bevindt, lijkt het ondenkbaar te twijfelen aan de juistheid van deze positie. Ondanks dat de film al uitkwam in 1985 en de toenmalige generatie tieners de film

geweldig vond, lijkt hij ook voor huidige generaties aantrekkingskracht te hebben. Als een van de eerste films die de puberteit en het worstelen van pubers met hun weg naar volwassenheid tastbaar maakte, heeft de film een bevestigend effect op tieners. De lastige overgang van tiener naar volwassene wordt verbeeld en dat maakt dat tieners zich gezien voelen. Deze worsteling heeft *The Breakfast Club* goed weten te vangen door de relaties tussen de tieners en volwassenen in de film onder de aandacht te brengen. Hoewel de film afstevent op zelfacceptatie en het vinden van overeenkomsten tussen verschillende mensen, schetst hij wel het beeld dat er enkel stereotypen zijn waarin je jezelf zou kunnen verplaatsen. Dit is waarom sommige critici vinden dat de film meer schade aanbrengt dan hij goedgeeft.

Hoewel hij bestempeld is tot klassieker, maakt dat niet dat de film geheel probleemloos is

The Breakfast Club is ongetwijfeld een tijdloze *coming-of-age* klassieker, maar hoewel hij bestempeld is tot klassieker, maakt dat niet dat de film geheel probleemloos is. De stereotypen zijn enorm gedramatiseerd en schetsen een vertekend beeld over hoe mensen in te delen zijn in hokjes. Aan de andere kant geeft de film wel de lastige periode van de vormende jaren van tieners duidelijk weer en is het voor tieners makkelijk om zich te identificeren met de personages. De film is grappig en uitdagend, waardoor hij toegankelijk is voor het juiste publiek. Voor dit publiek is de film dus, hoewel een stapje terug in de tijd en in het huidige klimaat van antihokjesdenkers enigszins ongepast, zeker een prima keuze voor een gedachteloze filmmarathon.

Anne Habes begon in 2021 met haar *bachelor geschiedenis*. Ze is nu een *tweedejaars die zich focust op culturele geschiedenis*. Anne is *geïnteresseerd in erfgoed en hoe een object voor verschillende partijen verschillende betekenissen kan hebben*.